

mindre end det nævnte Beløb at leve af; men en nærliggende Slutning vilde være den, at man vilde tvinge Fattigforsørgelserne her i Landet til som Minimum at forsyge Familier med dette Beløb. Jeg gab nok vide, hvad det ærede Medlem vilde sige til en saadan Fordring.

Dan: Jeg beklager meget, at den høitærede Finantsminister stiller sig paa det Standpunkt, han gjør, thi jeg er overbevist om, at de Allerfleste her i Landet vilde indromme, at vor Invalideforsørgelse er for lav, at det Beløb, som tilstaaes Invaliderne, er for lille. Den høitærede Minister kan jo ikke sammenligne Invaliderne med Andre, som leve meget daarligt her i Landet. Det er jo en afgjort Sag, at Folk leve, men Mange leve ogsaa høist elendigt. Men det var netop det, jeg ikke vilde have, at gamle Invalider skulde gjøre, Folk, om hvem Loven af 1851 ganske rigtig siger, at de have særligt Krav paa Statens Forsørgelse; men jeg kan ikke se, at den Blygt, Staten anerkender med Henhyn til Invaliderne, er tilstrækkelig og fuldkomment fyldestgjort ved vore Invalideatfer i Diebliffet. Hvad dernæst angaar Forstaaelsen af § 5, maa jeg beklage den høitærede Finantsministers Udtalelse. Jeg for mit Vedkommende forkræfttes ikke ved at sætte dette Kul til de 15,000 Kr., som ifølge § 5 kan anvendes af Finantsministeren i det Diemed, der omhandles i nævnte §; thi naar jeg ser paa vore Budgetter og sammenligner dem Sum, som vi for Diebliffet udrede til Invalideforsørgelse, siger jeg, at jeg med allerstørste Glæde vil være med til at lægge 100,000 eller 150,000 Kr. til. Jeg kan heller ikke forstaa, at det skal være noget saa Urimeligt, at gamle Krigere, naar man ikke bestemt kan benægte, at deres Brystsygdomme eller stærke rheumatiske Smærter og Sigtende kunne stamme fra Krigen, da skulde kunne komme i Betragtning; disse Lidelser kunne jo være ligesaa generende og ildeberørende som et Skudskaar eller en Kvæstelse fra Krigen. Forøvrigt skal jeg ikke negte, at mit Ideal af en Invalideforsørgelseslov er det, at efter at 25 Aar ere gaaede siden den sidste Krig, burde saa godt som alle nulevende Krigere kunne faae en Smule Pension eller Forsørgelse, eller hvad man nu vil kalde det, og jeg finder ikke, at det vilde

være noget saa Urimeligt, om det skete. Men Grunden til, at jeg egentlig gjorde den Bemærkning før, da jeg nævnte Brystsygdomme og Rheumatisme, er den, at vi jo Allesammen vide, at der skal et Sernhelbred til at udholde et Vinterfeltog som det i 1864; man kan derfor temmelig sikkert gaa ud fra, at man kun rammer rent rejsferdigt, naar disse Menneſter melde sig og paastaa, at de nu lide i høit Grad af Gigt eller Brystsygdomme. Selvfølgelig skal ikke den første den bedste Smule Gigt tages i Betragtning, det er en afgjort Sag; men hvor det virkelig konstateres, at Vedkommende lider særlig af disse to Sygdomme, kan jeg med min bedste Villie ikke se Andet end at Vedkommende da bør have fuldkommen Ret til Forsørgelse.

Finantsministeren (Estrup): Sa ganske vist, men her er kun Spørgsmaal om, hvorvidt Vedkommende under Udførelsen af sin militære Krigstjeneste har lidt af disse Sygdomme, saaledes at hans nuværende Lidelser kunne føres tilbage til den Tid; men naar der foresligger en blot Paastand af Vedkommende om, at han formener, at hans nuværende Rheumatisme hidrører fra, at han har været med i Krigen 1848—50; kan det dog ikke være det ærede Medlems Mening, at det skulde være tilstrækkelig Grund til at give Invalideforsørgelse, naar ellers Alt tyder paa, at Vedkommende har været sund og frisk i al den Tid, han har udført sin militære Tjeneste. — Jeg kan ikke Andet end takke det ærede Medlem for det yderligere Udtryk for Tillid til mig, at han ikke havde Noget imod at se dette Beløb af 15,000 Kr. forøget til 150,000 Kr. Det er jo et Beløb, som staar til Finantsministerens egen Raadighed, efter hans eget personlige Skjøn — ikke Invalidebestyrelsens, men hans eget personlige Skjøn. Jeg kan ikke Andet end takke det ærede Medlem for dette yderligere Udtryk for Tillid til mig; men jeg kan dog kun sige, at jeg vil meget fra bede mig det, og dersom man i Virkeligheden vil gaa den Vej, som det ærede Medlem antydede, at give Pension til næsten Alle, der have taget Del i vore Krige 1848—50 eller 1864 tror jeg nok, at det Fornuftige vilde være, at det skete ved en udtrykkelig Lovbestemmelse og ikke derved, at man sætter et